

de selskabsretlige dokumenter indsendes til SKAT senest 1 måned efter vedtagelsen af fusionen, spaltningen eller tilførslen af aktiver.

Efter en ophævelse af bestemmelsen i § 6, stk. 1, skal selskaberne alene indsende de selskabsretlige dokumenter til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Det indebærer, at SKAT må rekvirere dokumenterne herfra, hvis der efter gennemførelsen af en skattefri omstrukturering ønskes foretaget en kontrol af, om den pågældende fusion, spaltning eller tilførsel af aktiver opfylder betingelserne i fusionsskatteloven.

Da skattefri spaltning og skattefri tilførsel af aktiver fortsat – i modsætning til skattefri fusion – kan gennemføres efter indhentet tilladelse fra SKAT, skal sådanne tilladelser fortsat kunne betinges af, at der udarbejdes og indsendes øvrige, specifikke dokumenter. Hjemmelen til dette fremgår nu direkte af spaltning- og tilførselsbestemmelserne, jf. affattelsen af § 15 a, stk. 1, 3. pkt., og § 15 c, stk. 1, 3. pkt.

3.4. Justeringer af skattelovgivningen

3.4.1. Ophævelse af ekstraordinær adgang til genoptagelse af kendelse fra Landsskatteretten - § 1, nr. 9 og 19

3.4.1.1. *Gældende ret*

Skatteforvaltningslovens § 48 indeholder hjemmel til, at en borger, der har tabt en sag ved Landsskatteretten, kan indbringe sagen for domstolene. Efter lovens § 49, 1. pkt., kan også skatteministeren indbringe Landsskatterettens afgørelser for domstolene. Efter lovens § 49, 2. pkt., kan skatteministeren desuden beslutte, at en sag, som Landsskatteretten har afgjort, skal genoptages, hvis Skatteministeriet ikke kan forventes at få medhold i sagen, dersom den indbringes for domstolene af den, der har tabt sagen ved Landsskatteretten.

3.4.1.2. *Forslagets baggrund*

Princippet om, at både borgere og ministerium kan indbringe landsskatteretsafgørelser for domstolene, er lige så gammelt som Landsskatteretten, mens den ekstraordinære genoptagelsesadgang er indført ved lov nr. 410 af 2. juni 2003. Bestemmelsens formål var procesbesparende. Efter de regler, der gjaldt indtil 2003, måtte en borger, der ønskede en landsskatteretsafgørelse ændret, indbringe den for domstolene. I tilfælde, hvor Landsskatteretten havde truffet en åbenbart urigtig afgørelse, kunne Skatteministeriet, på baggrund af en indstilling fra Kammeradvokaten, indgå forlig i sagen (tage bekræftende til genmæle over

for sagsøgerens påstand) på et tidligt tidspunkt under forberedelsen af retssagen. Hertil krævedes imidlertid, at borgeren havde anlagt en retssag. Reglen i skatteforvaltningslovens § 49, 2. pkt., giver nu Skatteministeriet en tilsvarende mulighed for at afslutte en sådan sag forligsmæssigt, allerede inden borgeren har anlagt retssag.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, lovforslag L 175, Folketingsåret 2002-3, § 1, nr. 1, at bestemmelsen kun var tænkt anvendt rent undtagelsesvis, nemlig i tilfælde, hvor Landsskatteretten havde truffet en åbenbart urigtig afgørelse. Der var således ikke tale om, at borgerne fik en ekstra klagemulighed. En henvendelse fra en borger til ministeren ville som udgangspunkt blive betragtet som et partsindlæg. Det fremgår endvidere, at det var tanken, at ministeren ville henlægge kompetencen til at træffe beslutning efter bestemmelsen til Skatteministeriets departement. I de forudsætningsvis ganske fåtallige tilfælde, hvor ministeriet overvejede at anvende bestemmelsen, var det endvidere tanken, at der forinden skulle indhentes en indstilling fra Kammeradvokaten som grundlag for beslutningen.

Siden 2003 har hverken den daværende eller den nuværende skatteminister gjort brug af bestemmelsen. Eftersom bestemmelsen ikke kan anskues som en klagemulighed, har Landsskatteretten fra bestemmelsens indførelse ikke givet oplysning herom i sine klagevejledninger.

Som nævnt i afsnit 2.1. har Folketingets Ombudsmand gennemført en undersøgelse af 40 klagesager fra Landsskatteretten. Ombudsmanden omtaler bl.a. ministerens beføjelse efter skatteforvaltningslovens § 49, 2. pkt. Ombudsmanden tilkendegiver, at han er enig i, at ordningen ikke er en egentlig klagemulighed, og karakteriserer i stedet ordningen som »en ekstraordinær mulighed for administrativ prøvelse«.

Efter Ombudsmandens opfattelse følger det af god forvaltningsskik, at borgerne bør oplyses om ordningens eksistens i forbindelse med, at Landsskatteretten giver klagevejledning. Ombudsmanden udtaler videre, at »Skatteministeriets indvending [gående på, at bestemmelsen kun er tænkt anvendt i enkeltstående tilfælde] med fordel [vil] kunne imødekommes ved, at det i klagevejledningen nævnes, at reglen kun er tænkt anvendt i enkeltstående tilfælde således, at borgerne ikke får en opfattelse af, at der er tale om en egentlig genoptagelsesadgang.«

Landsskatteretten har tilkendegivet, at man agter at efterleve Ombudsmandens anbefalinger.